

[Jacob Sørensen.]

hvis vi kunne give kommunerne et større ansvar for personaleforbruget og forbruget i det hele taget i institutionerne, samtidig med at man gav dem det fulde økonomiske ansvar for det.

Der har jo tidligere været røster fremme om, at man gerne så, at vi fik bloktilskuds-systemet overført til socialektoren i højere grad end hidtil og vel også på dette område, men man er meget tilbage for det, fordi beregningerne viste, at hvis vi kobledede det på det nuværende system, kunne man vanskeligt finde kriterier, der kunne give en rimelig fordeling af de penge i forhold til, hvordan kommunerne har dækning og har behov for at have institutioner. Derfor må man, hvis vi skal give kommunerne det fulde ansvar for marginaludgiften, finde et andet kriterium end det, vi kender og har kunnet tænke os at koble på det nuværende system, og derfor er det min og venstres opfattelse, at det ville være hensigtsmæssigt, om vi tog refusionsreglerne helt ud af det almindelige system, altså foretog en ændring af bistandsloven i den retning, og fastslog, at staten skal betale en part af udgifterne i daginstitutioner ud fra et andet fast kriterium, f. eks. godkendte pædagogtimer i den enkelte institution eller et andet kriterium eller flere, som man måtte kunne finde frem til, men således at man, selv om man går over til et fast kriterium, kan tilgodese de forskelle, der er i behov for institutioner fra den ene kommune til den anden.

Når man giver kommunerne og forældrene det fulde ansvar for de sidste ca. 2/3 af udgifterne og staten yder en fast udgift, uanset hvordan institutionerne drives, er vi ikke bange for at overlade større kompetence til kommunerne med hensyn til, hvordan normeringen af medhjælpere i hvert fald skal være.

Maisted (FP):

For at sikre, at der efter 1. april 1976 er et tilstrækkeligt antal børn i daginstitutionerne til at gøre personalets ophold forsvarligt, bør ministeren sørge for en afsocialisering af daginstitutionsområdet. Aldrig har vi fået så mange papirer og protestskrivelser fra pædagoger som i denne sag, og sjældent har vi set et bedre eksempel på, hvordan den herskende klasse forsvarer sine

egne snævre økonomiske og politiske interesser under påskud af at forsvare de socialt svage.

Det kan ikke undre, at kravene om bedre vilkår for statsautoriserede børnepassere kommer fra såkaldte arbejderpartier uden arbejdertilslutning, der kun ønsker at underminere vort nuværende økonomiske system. Langt de fleste daginstitutioner burde drives privat, og institutionerne burde indrettes efter regler, der kan fastsættes af de lokale sundhedsmyndigheder, det sker jo for øvrigt for en række erhvervsdrivende i dag. Forældrene til børnene vil hurtigt finde ud af, hvilke daginstitutioner der skal passe deres børn. Der er kun ganske få børn, der kræver særligt opsyn og særlig hjælp til at klare hverdagen, og det er derfor forkert, at daginstitutionerne er blevet en statsopgave. Under privat regie vil forældrene selv kunne bestemme, om deres børn skal passes af statsautoriserede børnepassere eller ikke.

I dag er ca. 20 pct. af vore børn anbragt på daginstitutioner. Heraf er der ca. 2 pct., der kræver særlig hjælp og tilsyn på grund af handicap, og som det er en fælles opgave for samfundet at hjælpe, men det er åbenbart en torn i øjet på socialisterne, at kun 20 pct. af vore børn er tvangsindlagt til at gennemløbe daginstitutionerne, hvor der er mulighed for at ensrette børnene til en ganske bestemt samfundsopfattelse. Dette kommer klart til udtryk, når man læser pædagogernes krav til samfundet: pædagogerne må have kendskab til børnenes udvikling, også uden for daginstitutionerne, altså hjemme og i skolen. Opdragelse af barnet hjemme, i skolen og på daginstitutionerne skal koordineres. Institutionen skal fastholdes som pædagogisk miljø, så det kan udvikle barnet socialistisk følelsesmæssigt og intellektuelt. Institutionen skal være et naturligt led i det sociale miljø og drage miljøet ind i institutionen for at åbne dørene for forældrene, søskende, bedsteførelde, andre sociale medarbejdere og myndigheder, dog ikke kongehuset. Ved ansættelse af nye medarbejdere på en daginstitution lægges der først og fremmest vægt på, at den nye medarbejder har samme holdning som de ansatte — andre steder kalder man det Berufsverbot.

Det er kun forundt ca. 20 pct. af vore børn at blive opdraget efter sådanne ret-